

[Sigsgaard.]

løse ved at presse penge af dem, for de skal jo have et sted at bo, og det gør man gennem sin lovgivning. Det kan være rigtigt at tale om enkelte særlig grove eksempler på udnyttelse af lovgivningen, men det ville være forkert, hvis man alene koncentrerer sin kritik om de enkelte boligspekulanter eller ejere, eller hvad vi nu skal kalde dem, der udnytter loven på denne måde. Det er dem, der har givet loven, der har ansvaret.

Lejernes tryghed er i kraft af ejerlejlighedsloven alvorligt truet. Ejere, der er interesseret i opdeling af deres ejendom i ejerlejligheder, prøver undertiden at gribe deres lejere i små overtrædelser af ordensreglementet, for sen indbetaling af huslejen osv., sådan at disse lejere kan siges op, hvorved lejligheden kan frigøres til salg og spekulation. På den måde er der kommet en utryghed for lejerne, efter at ejerlejlighedsloven er vedtaget, endnu større end den utryghed, der hidtil har eksisteret.

Visse lejerforeninger har måttet indskærpe deres medlemmer, at de nøje må overholde alle ejernes forskrifter, selv de tilsyneladende mest betydningsløse, selv de mest urimelige, for ellers risikerer de at ryge ud. De boligløse og de mindstbemidlede, der ikke har råd til at købe, er endnu dårligere stillet end før. Deres boligchancer er selvfølgelig mindre, efter at flere og flere lejligheder, som de før i hvert fald kunne håbe på at få, nu bliver ejerlejligheder.

Når man tager alle disse ting i betragtning, må man konkludere, at det var en røverpolitik, de gamle partier lagde op til med boligforliget, i hvert fald med denne del af boligforliget. Det er ikke rigtigt, når det i dag siges, at man ikke dengang kunne ane noget om virkningerne. Der var stor debat omkring det boligforlig, og virkningerne af ejerlejlighedsloven blev påpeget af dem, der var imod boligforliget. Det er ikke rigtigt, at man ingenting vidste.

Den politik, man fører på dette område, er en politik, der er til gavn for ejerne, og den betales af dem, der i almindelighed

ingenting ejer, af lejerne. Det er ikke for tidligt, at socialdemokratiet reviderer denne politik. Det er muligt, at socialdemokratiet ikke kan få gennemført en lovændring — der er jo ikke meget, der tyder på efter ordførererindlæggene her, at der bliver flertal for socialdemokratiets forslag. Den ulykke, der skete i 1966, da man vedtog loven, synes det altså foreløbig at være umuligt at råde bod på.

Men man kunne spørge, som også hr. hr. Arne Larsen gjorde det, hvorfor oprettelse af ejerlejligheder i nybyggeri fortsat skal være tilladt. Her hentes der jo også store gevinster hjem, og derfor vil jeg slutte med at bede ordføreren for forslagsstillerne kommentere det punkt, om man virkelig i socialdemokratiet finder det rimeligt, at ejerlejlighederne fortsat skal eksistere i nybyggeriet.

Ordføreren for forslagsstillerne (Helge Nielsen): Som bemærket i min skriftlige fremsættelse, og som også flere af ordførerne har været inde på, har vi fra socialdemokratiets side fra første færd været modstandere af ejerlejligheder og specielt advaret imod, at man kunne oprette dem i den bestående boligmasse. Jeg har da også konstateret og gør det nu igen med tilfredshed, at vore advarsler bar frugt, da vi i foråret behandlede boliglovgivningen og fik de stramninger ind i loven over for ejerlejligheder, som jeg erkender er virkelige forbedringer. Men både da ejerlejlighedsloven blev vedtaget, og da vi fik de nye bestemmelser, har vi fra socialdemokratiets side givet udtryk for vore betænkeligheder over for det principielle i loven.

Vi er også af den opfattelse — og vi håber, man vil foretage en undersøgelse deraf — at de ændringer, der skete i foråret, ikke har givet de efter vor mening ønskede resultater med hensyn til stop over for ejerlejligheder. Fru Clara Munk var inde på det i sin ordførertale og omtalte de mange ansøgninger, der er kommet, efter at loven var blevet vedtaget. Som sagt, jeg er i be-